

Vladimír Šťavík

LÁCARANKA Z KOBYLÍ

Hudba a zpěv nás provázejí od kolébky až do hrobu.

Na vesnicích obstarává hudbu dosud hlavně dechová hudba a cimbálová muzika. Jak se vyvíjela hudba na vesnici, se můžeme dovědět ze zpráv o hudebních zábavách v Šardicích.

První zpráva je z doby kolem roku 1661. Jako hudebník je z těchto let uváděn dudák, k němuž později přibyli také houslisté. V 18. století se již hudba skládala z cimbálu, houslí, basy a klarinetu. Od roku 1835 byla v obci i hudba vokální, přibyli nástroje bombardón, trubka, lesní roh a bez hudebního doprovodu se už neobešla větší svatba či pohřeb.

V letech 1881 až 1890 zde existovala kapela založená Josefem Měchurou, v níž hráli i jeho tři synové. Kapela byla tehdy sedmičlenná, hrávala na dechové nástroje, ale i „štrajch“ (smyčcová).

Po této kaple působila v Šardicích čistě dechová hudba. Pod různými kapelníky a v různém složení hraje kapela dosud, dnes s názvem Šardičanka¹.

Dechových kapel je v Česku na stovky. Nejvíce je jich na Slovensku, jen v hodonínském okrese jich působí přes padesát. Téměř v každé obci našeho regionu je dechová hudba, někde je jich i více.

Lácaranka v roce 1983

Jednou z vynikajících kapel je dechová hudba Lácaranka z Kobylí. Málokterá hudební skupina či kapela má tak zajímavou a bohatou minulost. Je přímo čítankovým příkladem – od svého zrodu až po výsledky a tvůrčí činnost – je to tedy jakási sonda či profil jednoho hudebního tělesa, které je složeno z jednotlivců, ale je jednodolitým monolitem.

Na založení této kapely má největší zásluhu Metoděj Hanák z Brumovic. Životní cestu „dědy“ Hanáka, jak ho všichni nazývali, nejlépe poznáme z jeho vyprávění:

„Já jsem se narodil v roce 1903. Můj tatínek byl výborný muzikant, měl absolutní hudební sluch a už v sedmi letech mě začal učit hrát na housle. Mě to ale tenkrát nebavilo, a když tatínek musel v roce 1914 odejít do války, tož jsem housle pověsil na hřebík a úplně jsem na ně zapomněl. Když se tatínek vrátil z vojny, jenom se s maminkou přivítal a hned říkal – tož zahrej. Ale housle visely na zdi, samá pavučina, struny popraskaný. To se tatínek tenkrát moc rozčílil a mamince strašně nabrblal, že mně dovolila nehrát.

Potom, až se to po vojně trochu uklidnilo, založil tatínek v Kobylí dechovku a já jsem se začal učit hrát na trombón. Otec chtěl, abych se učil na trombón, neboť v okolí žádný trombónista nebyl a on ho do dechovky potřeboval. Mě ale trombón moc nebavil a pořád jsem pošilhával po křídlovce. Tatínek zemřel v roce 1920. Stále jsem na něho vzpomínal a vždy jsem si říkal, kdybych tak uměl alespoň to co on.

Ušetřil jsem si nějaké peníze (bylo to tehdy velmi těžké, jako zedník jsem vydělával 5 Kč denně) a koupil jsem si trumpetu. Stále jsem cvičil a cvičil a už po roce jsem hrál v Kobylí na hodech. Do půlnoci jsem vydržel, ale pak mně opuchly rty a bylo po muzikantovi. Už jsem si říkal, že s hraním přestanu, že na to nestačím, ale všichni mě pořád přemlouvali, a tak jsem to zkusil znovu. Za týden jsme hráli v Bořeticích a dopadlo to stejně. Do půlnoci to šlo, ale dál jsem nemohl. Tak jsem si řekl – no nic hochu, toto pro tebe nebude, je to marné, na to nemáš. Ale znovu mě všichni přemlouvali, a tak jsem to zkusil ještě jednou, naposledy a pořádně. Cvičil jsem do roztrhání těla, pořád jsem hrál a hrál. I bratr mně pomáhal. A vyplatilo se mi to. Stalo se, že za rok jsem učil já bráchu basový klíč – už jsem uměl víc jak on.

Když jsem se vrátil z vojny, všichni po mně chtěli, abych dělal kapelníka. Měli jsme tehdy malou kapelu, sedm lidí, ale já jsem s kapelníčením žádné zkušenosti neměl; a taky tam byli chlapi i čtyřiceti- padesátiletí. Chodili za námi sokoli i orli, abychom hrávali na veřejných cvičeních. To se ale nedalo hrát v sedmi lidech. Nakonec to dopadlo tak, že jsme muziku rozšířili na čtrnáct členů a já jsem se opravdu stal v roce 1925 kapelníkem.

Bylo to na začátku velmi těžké a hodně lidí ani nevěřilo, že u toho vydržím. Noty nebyly, musel jsem je opisovat, doprovody jsem dopisoval. Ale zajímalo mě to, bavilo mě to a taky jsem se u toho neustále učil. Když jsme hrávali ta veřejná cvičení, velmi mně pomáhali Vrbas z Klobouk a Odstrčil, učitel hudební školy v Kloboukách. Vždycky alespoň jeden z nich pomohl dirigovat. A když jsem sehnal za sebe křídlováka, už jsem tenkrát jako mladých dirigoval sám.

Hrávali jsme i v kostele a týden co týden jsme hráli po okolí po zábavách a hodech. Ve dne se hrála dechovka a v noci smyčcová, téměř každý muzikant ovládal tehdy dva nástroje, to byla skoro podmínka.

Muzika se stále zlepšovala, akcí bylo hodně. Jezdili jsme po širokém okolí – do Břeclavi, Hodonína, Znojma a i do Brna. Jezdívalo se většinou vlakem nebo kus cesty vlakem a zbytek třeba i pěšky, když to jinak nešlo. A ráno zase zpátky pěšky na vlak a domů. Někdy jsme jezdili na kole.

Hrávalo nám to ale skutečně pěkně, měli jsme z toho radost, hodně srandy jsme užili, byl to krásný čas. Mohu taky odpovědně říct, že to byla v té době nejlepší dechovka na jižní Moravě.

Celý život jsem pracoval ve stavebnictví, nejprve jako zedník a později jako zednický mistr. Po válce jsem nastoupil jako mistr stavař ke staviteli Žákovi v Hustopečích. To jsem pořád ještě hrával, ale po znárodnění jsem potřeboval dodělat roky do důchodu a to se všechno stihnout nedalo. Musel jsem muziky na čas zanechat.

Když jsem šel v roce 1963 do důchodu, našel jsem si ale na muziku znovu čas a postupně jsem založil v Brumovicích dvě dechovky z mladých chlapců. Zpočátku měli hoši o muziku velký zájem a taky nám to dobře hrálo, kroje jsme měli, byla to velká paráda. Ale jak se říká – hodně povolaných, málo vyvolených. Postupně se muzika rozpadla, chlapci se rozutekli do světa a dnes už z nich zbyl jenom jeden muzikant, jinak už nehraje nikdo.

Jednou za mnou přišel starosta z Kobylí, jestli bych u nich nepomohl s organizací přestavby staré školy na bytovky. Příliš se mně do toho nechtělo, ale nakonec mě přemluvil a já jsem k nim nastoupil. Jak jsme řešili problémy kolem stavby, i vínka se kolikrát popilo, slovo dalo slovo a jednou došla řeč i na muziku. Že su starý muzikant a co by prý bránilo tomu, abych založil v Kobylí dechovku. Tak jsem jim řekl, že když je to tak a měli by zájem, tož až seženou peníze a kluky a já je už hrát naučím. A tak se taky stalo – vznikla dechová hudba Rozmařilka. Zpočátku se sešlo kluků asi dvacet, hrávali jsme v dřevěné boudě vedle školy. A můžu říct, že se nám dařilo, kluci to byli velice šikovní, muzikantsky nadaní, hrávali dobře. Hrají dodnes, i když z původní sestavy jich zbylo jenom pár.

Mojí největší chloubou a radostí je dechová hudba Lácaranka. Když totiž odešli chlapi z Rozmařilky na vojnu, založili jsme s Jaroslavem Hamanem v Kobylí další dechovku z deseti- až dvanáctiletých kluků. Posháněli jsme nástroje a začalo se cvičit. My jsme tenkrát ty chlapece ukradli fotbalistům a ti nám to dodneška nemůžou zapomenout. Já jsem se ale vždycky snažil dělat muzikantský řemeslo poctivě a myslím si, že jsem z kluků vychoval dobrých muzikantů. A je lepší být dobrým muzikantem, než průměrným fotbalistou.

Hoši chodili poctivě na zkoušky a dali si za cíl být do roka lepší, než byla Rozmařilka. Laťka byla dost vysoko, ale šlo nám to. Snažil jsem se, aby se hrávalo nejen na zkouškách, ale abychom se co nejdřív ukázali obecnostu, aby chlapi dostali trochu povzbuzení a injekci do dalšího hraní. Hrávali jsme tedy na schůzích Jednoty, JZD, později na 1. májích a různých přehlídkách. Hoši tehdy hrávali doslova za sodovku a za tatranku a nikdy by mě nenapadlo, že to dotáhnou až tak vysoko, až na samotný dechovkový Olymp – k vítězství „Zlaté křídlovky“. To je moc velký úspěch, a plno práce. Z úspěchu jsem se neradoval jen já a chlapi z muziky, ale bez nadsázky můžu říct, že to byl úspěch všech Kobyláků, všech, kteří je od začátku podporovali a pomáhali jim. Vždyť Lácaranka je první dechovkou okresu Břeclav, která na Zlatou křídlovku dosáhla, a to znamená hodně, když si uvědomíte, kolik výborných muzik v tomto regionu je.

Později jsem pomáhal zakládat dechovku na Vrbici spolu s Václavem Knápkem. Chodil jsem tam dva roky. Některé chlapece to chytlo a jsou z nich muzikanti, ale komplet dechovka z nich nebyla, rozpadli se.

V Kloboukách vznikla také dětská dechovka. Přišli za mnou, jestli bych jim neporadil a nezadigoval, a já jsem samosebou nemohl odmítnout. Jezdil jsem tam každé úterý a pátek. Vyrostli z nich taky dobří muzikanti. Dnes řada z nich hraje v kloboucké dechovce Galánka, o kterou se stará Josef Dofek, moc obětavý člověk a milovník dechovky.

Přišli za mnou i z Bořetic, že by chtěli také založit dechovku a že by potřebovali poradit a pomoci. To už jsem jich odmítal, že bych nestačil, že jezdím zkoušet do Klobouk a už by mně to časově nevycházelo. Nakonec mě ale stejně přemluvili a rok a půl jsem

Josef Kaňa a Metoděj Hanák při natáčení televizního pořadu „Nejlepší z Moravy“ ve Vrbici v roce 1993

tam jezdil. Hrávali dobře, snažili se, a tak jsem jim to později předal, ať hrají sami, že dojdou, jenom když by si nevěděli rady. Vydrželo jim to chvílku, a pak se rozpadli, dnes už hrají jenom někteří.

Ona muzika dá strašně práce, to nemá člověk chvílku klidu, žádnou pauzu. A když to člověk dělat chce, tož to musí dělat poutivě. Je důležité také nejen chtít, ale – a to hlavně – vydržet. I já jsem to kolikrát vzdával, noty jsem spakoval, když to nešlo. Vždy jsem to ale překonal a třeba za dva měsíce už to hrálo. Snažil jsem se, aby každý kluk uměl číst noty tak, jako čte noviny nebo knížku. Když to neumí, potom není žádný hudebník. Zdá se to jednoduché – máme sedm tónů: c, d, e, f, g, a, h. U dechovky používáme většinou čtyři oktávy a dále pak čtyři bé a čtyři křížky – předznamenání. Všechno dohromady je to obrovská kupa problémů, které musí každý muzikant ovládat – a to je velmi těžké. To se musí moc chtít a věnovat tomu spoustu času.

Všechna čest chlapcům, kteří u muziky vydrží.“

A na závěr si děda Hanák zafilozofoval, když řekl: „Kdo má muziku rád a muzice platí, vezmou ho do nebe andělé svatí. Tož vážení přátelé, tam všichni na shledanou.“²

Oslavy 90. narozenin dědy Hanáka se konaly 2. července v kobylské sokolovně. Když mu přátelé pomáhali z auta, aby se pevně opřel o své hole, komentoval to slovy: „Většinu života jsem jezdil jako stavební mistr po stavbách na motorce a teď mne za to nohy trestají...“

Na nádvoří sokolovny se hrálo a zpívalo. Nejdříve Mladohorka z Velkých Pavlovic, pak Galánka z Klobouk a nakonec jeho nejmilejší – muzikanti z Lácaranky a Rozmařilky.

Ne náhodou se Metodějovi Hanákovi (jako prvnímu muzikantovi vůbec) dostalo Českého uznání Sdružení dechových orchestrů České republiky za dlouholetou práci při výchově mladé muzikantské generace. V Kobylí si všichni slíbili, že stovku dědy Hanáka oslaví společně a zase při muzice.³ To byl snad jediný slib, který děda Hanák nemohl splnit. Odešel několik měsíců po oslavě 95. narozenin. Odešel klidně, vlastně usnul, jak se to lidem, kteří se po celý život nezastavili, stává. Na cestu do muzikantského nebe mu v Brumovicích zahráli jeho odchovanci z Lácaranky a Rozmařilky.

V kulturním domě v Hodoníně se pak 26. 11. 1998 uskutečnil vzpomínkový pořad Lácaranky, Rozmařilky a DH Hovoráné, věnovaný dědovi Hanákovi.⁴

Svůj název dostala Lácaranka podle kopce Lácary, který je dominantou slavné vinařské obce Kobylí na Moravě. Po absolvování prvních muzikantských kroků začali chlapci velmi brzy hrát i před obecnstvem. Nejprve na schůzích Jednoty a JZD, později na různých přehlídkách, oslavách a na soutěžích dětských dechových hudeb. Již od roku 1981 muzika hrávala na hodech a zábavách po okolních vesnicích. Tato činnost zůstává její hlavní náplní dodnes.

V roce 1983 nastala v éře Lácaranky nucená přestávka, neboť většina kluků odešla na vojnu. Po návratu se ale všichni znovu sešli, Lácaranka obnovila svoji činnost a opět začala hrát.

V roce 1987 převzal po Metoději Hanákovi dirigentskou taktovku Michal Komosný z Dolních Bojanovic. Muzika založila tradici koncertních vystoupení a od tohoto roku je kobylská sokolovna každoročně svědkem nového koncertního pořadu, který je vždy ukázkou nové tvorby, nových písniček, ale vždy především dobré muziky.

V letech 1989–1991 dirigoval Lácaranku Ladislav Hrdlička z Rajhradu. Dechovka se poprvé zúčastnila soutěže o Zlatou křídlovku. I když se Lácarance tehdy nepodařilo postoupit z okresního kola, dala svým vystoupením o sobě vědět a představila se jako mladý, ambiciózní a sympatický kolektiv, se kterým bude nutno v budoucnu počítat.

V roce 1992 převzal řízení Lácaranky umělecký vedoucí souboru Jaroslav Novák z Čejkovic, kterému se dařilo zúročit práci svých předchůdců. V celostátním finále soutěže o Zlatou křídlovku v roce 1992 obsadila Lácaranka 3. místo. Navíc Josef Bilík obdržel cenu za nejlepší mužský pěvecký výkon a cenu za nejlepší instrumentální výkon získal Jan Míchal, hráč na křídlovku.

V roce 1994 se dostavil největší úspěch – vítězství v 11. ročníku Mezinárodní soutěže o Zlatou křídlovku v Hodoníně.⁵

Abychom si uvědomili význam tohoto úspěchu, je třeba si něco o této soutěži povědět. Soutěž o Zlatou křídlovku se koná od roku 1990 v Hodoníně, kam se přestěhovala z Českých Budějovic. Je to soutěž malých dechových orchestrů v počtu do 18 hráčů (dirigent a zpěváci se do tohoto počtu nezapočítávají). Účast v soutěži není omezena věkem, nezáleží na tom, zda je orchestr profesionální, či amatérský – totéž platí i o jednotlivých hráčích. Délka programu soutěžního vystoupení každého orchestru je 20 minut čistého času a součástí soutěžního programu je povinná skladba. Hlavní cenou je putovní pohár s titulem „Mezinárodní vítěz Zlaté křídlovky“.⁶

A kdo byli vítězové v jednotlivých ročnících?

I.	1969	Horalka, Kraslice
II.	1971	Budvarka, Č. Budějovice
III.	1973	LŠU Strakonice
IV.	1975	Mistříňanka, Svatobořice-Mistřín
V.	1978	Žadováci, Žadovice
VI.	1981	Skoroňáci, Skoronice
VII.	1984	Zdounčanka, Zdounky
VIII.	1987	Šohajka, D. Bojanovice
IX.	1990	Dolanka, Ratiškovice
X.	1992	Vacenovjáci, Vacenovice
XI.	1994	Lácaranka, Kobylí
XII.	1996	Túfaranka, Šakvice
XIII.	1998	Vracovjáci, Vracov
XIV.	2000	Vlčovanka, Vlčí Vrch (Slovensko)

V roce 1993 natočila Česká televize Brno s Lácarankou hudební pořad „Nejlepší z Moravy“. Muzikanti zahráli celkem 11 skladeb, které byly nahrány v brněnském rozhlasovém studiu, a Česká televize k těmto zvukovým nahrávkám doplnila obraz. Pořad uváděl Karel Hegner. „Nejlepší z Moravy s Lácarankou“ se vysílalo v únoru 1995. Ještě předtím se v lednu představila v soutěžním pořadu „Vyberte si šest ze sedmi“ (uváděl Karel Hegner).⁷

Lácaranka vyjela i do zahraničí – zúčastnila se festivalu dechových hudeb ve Francii, v Rakousku pak vystoupila s družebním orchestrem Harmonie.

Nejdelší cestu za svým vystoupením vykonali muzikanti z Lácaranky na Tchaj-wan, a to v březnu 1997. Luxusní hotel Sherwood v hlavním městě Tapei pořádá každoročně festivaly, ve kterých se místním občanům představují různé země z celého světa. V roce 1997 padla volba na Českou republiku. Nabídku dostala i Lácaranka, která prošla výběrem. Protože podmínkou byla délka pobytu 18 dní a pouze čtyři muzikanti, odletěla malá kapela po měsíci příprav (zkoušky, víza, doplnění krojů atd.) v tomto složení: křídlovka – Václav Trumpeš ze Svatobořic-Mistřína (Lácaranka), baskřídlovka – Josef Kaňa z Kobylí (Lácaranka), tuba – Antonín Bábíček z Ratiškovic (Rozmařilka), harmonika – Jindřich Hušek z Hustopečí. S nimi reprezentovali českou kulturu také krajkářka Tereza Dittrichová z podniku Vamberecká krajka a brusič skla Václav Bárta z Kamenického Šenova. „Český festival“ se odehrával v hotelové restauraci. Hned u vchodu mohli návštěvníci obdivovat naše krajkářské a sklářské umění, v zadní části restaurace byla instalována výstava českého skla a uprostřed hrála naše malá kapela. Při prvním vystoupení v tanečním sále zahráli polku, valčík, mazurku, verbuňk, „vrtěnú“ a na závěr pochod. Ke každé písničce měli krátký komentář a některé i zatancovali. S polkou, valčíkem a mazurkou jim pomohli Václav a Tereza, „vrtěnú“ naučili slečnu Suzanne, která se o ně starala, a verbuňk zvládli sami. Kapela hrála v krojích – kobylském, ratiškovickém a kyjovském.⁸

V roce 1998 se v Praze na výstavišti konal II. mezinárodní festival české a moravské dechovky pod názvem „Hraj, kapelo, hraj“. Na festivalu hrálo devět kapel, jedna až ze Švýcarska.

Lácaranka zahrála osm písní ze Slovácka. Na ukončení v 18 hodin zahrály všechny kapely společně píseň „Škoda lásky“, ale k dalším přidávkám již nebyla ochota. Diváci však požádali kapelníka Lácaranky, aby jim kapela zahrála, a kluci ochotně spustili. Zpívalo se a tančilo až do zavírací doby, kdy pořadatelé pustili po celé Křižákově fontáně do reproduktorů naplno moderní hudbu, aby dechovku umlčeli. Celou akci natáčela televize a vysílala ji v pořadu „Klub přátel dechovky“.⁹

Na 5. reprezentačním plese KDU-ČSL, konaném 29. ledna 2000, hrál v hlavním sále orchestr Václava Hybše, v Rytířském sále cimbálová muzika Vonica z Krumvíře a v Malém sále Lácaranka. Spolu s kapelou ozdobili ples také krojovaní stárci a stárky z Kobylí, kteří zahájili celý ples kobylskou zavádkou.¹⁰

V rámci výstavy „Praga Mystica“ v roce 2000 se reprezentovalo kobylské ZD PATRIA, a. s., svojí nabídkou vín v zahradní restauraci „U Radnice“ na Staroměstském náměstí v Praze. Při této příležitosti se uskutečnilo setkání kobylských občanů s kobylskými rodáky žijícími v Praze, kteří zde založili „Spolek kobylských Pražáků“. Dechová hudba Lácaranka, cimbálová muzika Marka Trávníčka, vynikající vína a koláče, jež mimo jiné ocenil i pražský primátor Jan Kasl, to všechno pomohlo vytvořit výbornou náladu a velmi příjemnou atmosféru. Na závěr si všichni účastníci zazpívali kobylskou zavádku.¹¹

Lácaranka v roce 2003

K mezníkům a dokumentům určitého časového období patří u muzik vydání zvukového nosiče. Lácaranka vydala dosud tyto CD a kazety:

- 1993 Pěsničko slovácká (spolu se Šardičankou)
- 1995 Lácaranka 20 let
- 1997 Pomněnky
- 1998 Zpívám ti, Moravo (s písněmi Ladislava Hrdličky)
- 2000 Šestnáct se víckrát nevrátí – Lácaranka 25 let

Své příznivce kobylská dechovka již několikrát potěšila účinkováním v oblíbených televizních pořadech – Na Vlachovce, Šest ze sedmi, Nejlepší z Moravy a v Klubu přátel dechovky.

Za úspěch muzikanti z Lácaranky považují každé zdařilé vystoupení, každý ples, každou zábavu, každé veselé hody, neboť na prvním místě u této muziky jsou vždy hlavně spokojení posluchači a dobrá nálada. Symbolem dobré zábavy se stala dechová hudba Lácaranka v mnoha obcích, ale své nejskalsnější fandý a posluchače má v Šitbořicích, kde se po několika úspěšných vystoupeních vytvořil zcela neformální kamarádský vztah mezi tamní mládeží a muzikanty, jehož vyvrcholením bylo založení „Fan klubu Lácaranky“. Toto ojedinělé, neoficiální ocenění činnosti kapely je důkazem velké popularity kobylské dechovky.

V době založení Lácaranky pocházela většina jejích členů z Kobyli. Postupem času si někteří muzikanti našli jiná působiště, někteří s muzikou skončili, někteří bohužel odešli navždy a na jejich místa přicházeli hráči noví, většinou mladší, z poměrně širokého okolí (dnes z 15 obcí). Kapela nyní hraje v klasickém třináctičlenném obsazení dechového souboru se čtyřmi křídlovkami a čtyřmi zpěváky. Uměleckým vedoucím je mladý dirigent Posádkové hudby Brno Radomil Cíleček.

Z původní sestavy dětské dechovky dědy Hanáka zůstali dnes pouze tři muzikanti – trumpetista Milan Dufek, křídlovák, hudební skladatel a aranžér Pavel Svoboda a dlouholetý kapelník, baskřídlovák Ing. Josef Kaňa. Jim patří pár slov závěrem:

„Jak vzpomínáš na dobu před 25 lety?“

Milan Dufek: „Byly to krásné roky bezstarostného mládí, na které se nedá nikdy zapomenout. Děda Hanák se s námi nijak zvlášť nemaloval, někdy i čagan na nás vytáhl, ale většinou byla spíš legrace. Já jsem třeba hrával navíc ještě fotbal a děda vždycky říkal – Raději cvič noty a nátlak, ti kopálisti to vydrží tak do třiceti, a muziku můžeš hrát do důchodu. – Dnes, když s fotbalem pomalu končím, vidím, že měl pravdu.“

„Jak pokračuje tvorba dvorního skladatele a aranžéra Lácaranky?“

Pavel Svoboda: „Mám již zaregistrované 103 skladby. Jediným problémem je pro mě nedostatek času. Každodenně jsem jako geodet do večera v práci, do toho vinohrad, sklep a v neposlední řadě rodina, no a přes víkendy se hraje. Už se těším na podzim a zimu – to je moje nejmilejší období. Dojdu z práce a můžu tvořit.“

„Co považuješ za největší úspěch Lácaranky a jak vidíš její budoucnost?“

Ing. Josef Kaňa: „V našem případě jistě nikoho nepřekvapí, že mezi největší úspěchy kapely řadíme vítězství v soutěži Zlatá křídlovka v roce 1994. Přesto si myslím, že vůbec největším úspěchem Lácaranky je to, že je zde a že hraje tak, jak hraje. Udržet kapelu pohromadě a nejlépe s kvalitou dolů je opravdu složité. Posluchači si zvykli na kvalitní nahrávky z kazet a CD disků a svým způsobem oprávněně čekají stejné výkony od muzikantů i „naživo“. Proto i amatérští muzikanti musí cvičit a hlavně hrát, nejlépe pořád. Co na to zaměstnání, rodina, finance? Sám si kolikrát kladu otázku, jak dlouho vydrží dobré amatérské dechovky ten neúprosný ekonomický tlak a nerozpadnou se na menší subjekty typu Galánečka, Šestka atd. V našem regionu během posledních let zaniklo několik kapel, např. Legrůti, Starohorka, Palavanka, Rozmarýnka. Proto si vážím každého úspěšného roku. 25 let téměř týden co týden vyhrává Lácaranka po okolí, rozdává lidem dobrou náladu a přispívá k uchování toho dobrého, co nám zanechali naši předkové.“¹²

„Jak jsi osobně spokojen s činností Lácaranky?“

„V současnosti se Lácarance vede dobře. Muzikantský kádr se stabilizoval, lidsky si muzikanti také vyhovují, zvuk kapely je na velmi vysoké úrovni, v mnohém se vyrovná profesionálním orchestrům. V loňském roce byl založen Fan klub Lácaranky, který má v současnosti 165 členů, a jeho činnost není pouze symbolická. Tento klub pořádá každoročně sportovní utkání mezi DH Lácaranka a Fan klubem Lácaranky s večerní zábavou s muzikou. Někteří členové Fan klubu si pořídili stejné košile s výšivkou, jaké má Lácaranka. Jezdí na vystoupení „své“ kapely a ani vzdálenost 50 km není pro ně žádná překážka.

Není to pouhá fráze, když řeknu, že muzikanty vždy potěší, když jim posluchači upřímně zatleskají, když lidé ocení jejich kumšt a snahu. Snad i tento fakt drží zatím při životě tak rozmanitý kolektiv lidí, jako je dechová kapela Lácaranka.“

ZDROJE INFORMACÍ:

- ¹ Zahnaš, Antonín: Na počátku byl dudák. Slovácká dechovka 2/96.
- ² Kincl, Jaromír: Můj život s muzikou. Slovácká dechovka 3/95.
- ³ Pěňčík, Stanislav: Večer se strýcem Hanákem. Slovácká dechovka 3/93.
- ⁴ Rozloučili jsme se se strýcem Hanákem. Slovácká dechovka 6/98.
- ⁵ Kincl, Jaromír: Lácaranka dvacetiletá. Slovácká dechovka 3/95.
- ⁶ Pěňčík, Stanislav: XIV. Zlatá křídlovka. Slovácká dechovka 5/99.
- ⁷ Kaňa, Josef: Lácaranka reprezentuje. Kobylí dědina 3/93.
- ⁸ Kaňa, Josef: Náš člověk na Tchaj-wanu, Kobylí dědina 2/97, 3/97, 4/97.
- ⁹ Svoboda, Stanislav: Lácaranka, Kobylí dědina 3/98.
- ¹⁰ Kaňa, Josef: Na Žofíně. Kobylí dědina 1/2000.
- ¹¹ Damborský, Vít: Závádka na „Staromáku“. Kobylí dědina 3/2000.
- ¹² Kincl, Jaromír: 25 let Lácaranky. Slovácká dechovka 4/2000.

Lektoroval: Ing. Josef Kaňa

[Pozn.: Práce Vladimíra Šťavíka z Hustopečí, nar. 1938, vznikla v rámci jeho vzdělávání v Akademii třetího věku, organizované Městskou knihovnou v Hustopečích v letech 1999–2001. Částečně zkráceno.]